

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a JUDr. Jakuba Kroupy ve věci

žalobce: **T. K. N.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2017, č. j. MV-45673-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.
(K.ř.č. 1 - rozsudek)

rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 25. 5. 2017, č. j. MV-45673-4/SO-2017, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 31. 1. 2017, č. j. OAM-11987-35/PP-2015. Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím zamítl žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky pro nesplnění podmínek dle ust. § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jelikož nebylo prokázáno, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby mu soud přiznal náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný porušil své povinnosti odvolacího orgánu a že napadené rozhodnutí odporuje ust. § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný rovněž opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu. Napadené i prvostupňové rozhodnutí jsou dále v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž při jejich vydání byla porušena ustanovení definující výkon činnosti správních orgánů, zejména ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Žalobce předně poukázal na nekonkrétnost výrokové části prvostupňového rozhodnutí, v níž nebylo uvedeno, podle kterého ustanovení správní orgán I. stupně při zamítnutí žádosti postupoval. Správní orgán I. stupně jen konstatoval, že žádost zamítá pro nesplnění podmínek dle ust. § 87b zákona o pobytu cizinců. Dané ustanovení však neobsahuje zmocnění pro rozhodnutí o žádosti, neboť toliko obsahuje podmínky nezbytné k podání žádosti o povolení přechodného pobytu. Podmínky pro zamítnutí žádosti oproti tomu stanoví § 87d a § 87e zákona o pobytu cizinců. Správní orgán měl tedy zvolit jiné ustanovení, případně uvažovat o zastavení řízení. Jelikož takové ustanovení ve výrokové části rozhodnutí neuvedl, zatížil jej vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, neboť žalobci nebylo sděleno, co bylo důvodem zamítnutí jeho žádosti.
3. Dále žalobce nesouhlasil se závěrem správních orgánů, které zamítly jeho žádost na základě skutečnosti, že nežije se svou dcerou ve společné domácnosti. Takové odůvodnění považoval za projev libovůle, a nikoliv za projev správního uvážení. Dle žalobce nelze k posouzení splnění podmínek zákona o pobytu cizinců přistupovat způsobem, jakým to činí správní orgány v projednávané věci. Uvedl, že ust. § 15a zákona o pobytu cizinců definuje rodinné příslušníky občanů Evropské unie značně úzce. Poukázal přitom na změny tohoto ustanovení, z nichž je patrné, že jeho novelizací došlo ke zdůraznění skutečné péče o nezletilého bez ohledu na to, zda s ním žije rodič ve společné domácnosti, či nikoliv. Ačkoliv je nutné dokončit řízení podle příslušného znění, zároveň platí, že správní orgán vydá rozhodnutí na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí. Současně je třeba dbát smyslu a významu jednotlivých zákonných ustanovení a zohlednit význam skutečné péče nad pouhým sdílením domácnosti. Dle žalobce tedy měl správní orgán I. stupně postupovat dle aktuálně platného znění zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil též zásadu materiální pravdy, kterou je správní orgán při své činnosti vázán, a povinnost nacházet při rozhodování spravedlivá řešení, která mají za cíl zamezit formalistickému přístupu. Ohledně správného přístupu správních orgánů a aplikace zákona žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, a ze dne 3. 2. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 19/98, v nichž Ústavní soud konstatoval, že nelze tolerovat orgánům veřejné moci a především obecným soudům Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

formalistický přístup za použití sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. K přístupu spočívajícímu v tzv. přepjatém formalismu žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, sp. zn. 5 Afs 16/2003.

4. Žalobce dále správním orgánům vytýkal porušení zásady přiměřenosti, jelikož nezohlednily přiměřenost případného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Tímto aspektem se správní orgán I. stupně zabýval pouze povrchně, bez přihlédnutí ke konkrétním okolnostem. Žalovaný se k otázce přiměřenosti rozhodnutí nevyjádřil vůbec, přestože tuto námitku žalobce v podaném odvolání výslovně uvedl. Žalobce měl rovněž za to, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho odvolacími námitkami. Žalovaný sice námitky žalobce zaznamenal, odmítl je však jako nedůvodné, aniž by svůj závěr zdůvodnil. Odůvodnění napadeného rozhodnutí označil za kusé a schématické, aniž by žalovaný vystihl podstatu věci a hodnověrně vyvrátil námitky žalobce. Tento postup žalobce shledal v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, jakož i se závěry Nejvyššího správního soudu vyslovenými v rozsudku ze dne 11. 08. 2004, sp. zn. 5 A 48/2001.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalobní námitky odmítl s tím, že odkázal na spisový materiál a napadené rozhodnutí. Dle žalovaného napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, jak se vypořádal s odvolacími námitkami a z jakých důvodů je považoval za mylné či nerozhodné, a uvedl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. K věci dále uvedl, že žalobce nesplnil podmínky dle § 15a zákona o pobytu cizinců, a proto na něj nelze nahlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie. Zákon o pobytu cizinců nepřiznává postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie všem osobám, které se považují za rodinu, ale pouze těm osobám, které jsou uvedeny v předmětném ustanovení. Cizinec je povinen svou vazbu na občana Evropské unie doložit. Žalobce sice doložil, že na území České republiky žije jeho dcera, neprokázal však, že ji vyživuje a že s ní žije ve společné domácnosti. Jelikož neprokázal, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nebylo možné jeho žádosti vyhovět. Žalovaný poznamenal, že ust. § 15a zákona o pobytu cizinců bylo vloženo novelou, která do právního řádu implementovala směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, a je proto třeba toto ustanovení vykládat v souladu s jejím smyslem a účelem.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.

8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 31. 8. 2015 podal žalobce žádost pro občany Evropské unie a jejich rodinné příslušníky o povolení k přechodnému pobytu ve smyslu § 87b zákona o pobytu cizinců. Jako účel pobytu žalobce uvedl „*rodinný – dítě občan ČR*“. Ze zprávy Policie České republiky ze dne 8. 10. 2015, č. j. KRPÚ-216026-1/ČJ-2015-040026, vyplývá, že dne 7. 10. 2015 byla hlídkou Policie České republiky na adrese Kosmonautů 165, Děčín, provedena pobytová kontrola za účelem zjištění, zda lze učinit závěr, že zde společně žije žalobce se svou dcerou K. L. N., nar. „X“. Při pobytové kontrole byla zastižena pouze nezletilá dcera společně se svou babičkou L. L., která uvedla, že žalobce je pracovně v Praze. Paní L. má dceru žalobce svěřenou rozsudkem soudu do vlastní péče. O žalobci dále sdělila, že s nimi v bytě pobývá zhruba deset dní v měsíci, společně takto sdílí domácnost zhruba od června 2015. Ve svém podání ze dne 30. 10. 2015 žalobce prohlásil, že se řádně stará o svou nezletilou dceru, která žije u své babičky. Obstarává dceři ošacení a jídlo a žije s nimi ve společné domácnosti. Uvedl také, že od 3. 11. 2015 bude mít pronajatý byt, v němž budou bydlet on, jeho dcera a její matka ve společné domácnosti. Konstatoval, že paní L. přispívá částku 1 000 Kč, doklady o tom však nemá. Vyjádřil rovněž záměr starat se o svou dceru formou střídavé péče, zdůraznil přitom silnou citovou vazbu mezi nimi. Z rozsudku Okresního soudu v Děčíně ze dne 22. 5. 2014, č. j. 9 P 22/2014-27, soud zjistil, že nezletilá dcera žalobce byla svěřena do péče své babičky L. L., neboť její matka nebyla schopna zajistit řádnou výchovu nezletilé. Ze sdělení Magistrátu města Děčín, odbor sociálních věcí a zdravotnictví (dále jen „magistrát“), ze dne 30. 10. 2015, č. j. MDC/88040/2015, dále vyplývá, že ze strany magistrátu je situace v rodině nezletilé pravidelně monitorována a jsou prováděna sociální šetření, při žádném ze šetření však nebyl žalobce ve společné domácnosti zastižen. Magistrát disponuje pouze informacemi od babičky nezletilé, která tvrdí, že žalobce hradí řádně výživné a pravidelně ji navštěvuje.
9. Dne 16. 2. 2016 byla žalobci poskytnuta možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí využil, nijak se k nim ale nevyjádřil. Rozhodnutím ze dne 31. 1. 2017, č. j. OAM-11987-35/PP-2015, správní orgán I. stupně žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky dle § 87b odst. 1 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce dne 14. 2. 2017 odvolání, doplněné podáním ze dne 27. 2. 2017. V odvolání žalobce polemizoval se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobce není rodinným příslušníkem nezletilé dcery žalobce, ačkoliv je jejím biologickým otcem. Ze zjištěného skutkového stavu dle jeho názoru vyplývalo, že by měl být považován za rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V závěru odvolání uvedl, že se správní orgán I. stupně nezabýval zájmem otce (žalobce) na péči a výchově jeho nezletilé dcery, čímž pominul otázku přiměřenosti, což je další důvod nezákonnosti rozhodnutí. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 30. 5. 2017.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Nejprve se soud zabýval námitkou, že se žalovaný nevypořádal s žalobcem uplatněnými odvolacími námitkami. Tato námitka není důvodná. Z žalobcem podaného doplnění odvolání ze dne 27. 2. 2017 vyplývá, že žalobce brojil především proti tomu, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nezohlednil skutečnou péči o potomka. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že předmětem žádostí o povolení k přechodnému pobytu podaných do 17. 12. 2015 není posuzování skutečné péče o potomka, nýbrž skutečnost, zda rodič své dítě vyživuje a zda s ním žije ve společné domácnosti. Z tohoto důvodu se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval výlučně splněním podmínek dle ust. § 15a zákona o pobytu cizinců ve znění do 17. 12. 2015. Tímto se zcela relevantním způsobem vypořádal s odvolací námitkou žalobce, že mělo být postupováno dle znění zákona platného v době rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nevypořádal s námitkou spočívající v neposouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce prvostupňovým rozhodnutím, soud konstatuje, že žalovaný se k této námitce výslovně nevyjádřil. Nicméně z jeho rozhodnutí je zřejmé, že se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, který mimo jiné uvedl, že při posuzování dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce s přihlédnutím k čl. 8 Úmluvy došel k závěru, že nebude nepřiměřeně zasaženo do života žalobce. Dle závěru správního orgánu I. stupně nelze považovat neudělení pobytu za nerespektování soukromého či rodinného života, neboť se nejedná o ukončení stávajícího pobytu. Důvodem neudělení pobytu pak je dle správního orgánu I. stupně nedoložení dostatečných podkladů a v takovém případě nemůže být žalobci vydáno povolení k pobytu. Soud konstatuje, že názor správních orgánů podávající se z obou rozhodnutí, která soud považuje za jeden celek a která se týkají přiměřenosti dopadů, je zřejmý a vzhledem k pouhé poznámce v odvolání, že byla pominuta otázka přiměřenosti, považuje soud závěry správních orgánů za dostatečně srozumitelně vyjádřené.
12. Dále se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí z důvodu jeho nesrozumitelnosti, kterou žalobce spatřoval ve skutečnosti, že výroková část napadeného rozhodnutí neobsahovala ustanovení, podle kterého žalovaný postupoval, když žádost žalobce o přechodný pobyt zamítl. Žalobce především namítal, že namísto ust. § 87b zákona o pobytu cizinců mělo být ve výroku užito ust. § 87d a § 87e téhož zákona. Této námitce soud nepřisvědčil.
13. Dle ust. § 68 odst. 2 věty první správního řádu platí, že ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.
14. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je výslovně uvedeno: *„žádost se zamítá pro nesplnění podmínek uvedených v § 87b odst. 1 ve spojení s § 15a zák. č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 17. 12. 2015, když nebylo prokázáno, že účastník řízení je rodinným příslušníkem občana Evropské unie“*. Z citovaného výroku je zřejmé, na základě jakého důvodu byla žádost žalobce o přechodný pobyt zamítnuta, jakož i to na základě jakých právních ustanovení k tomu došlo. Z odkazovaných ustanovení § 87b odst. 1 a § 15a zákona o pobytu cizinců totiž vyplývá, že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu uvedených ustanovení, a proto jeho žádost zamítl. Soud má tedy za to, že správní orgán I. stupně dostal požadavkům kladeným na správní rozhodnutí vyplývajícím z ust. § 68 odst. 2 správního řádu, neboť ve výroku svého rozhodnutí uvedl právní ustanovení, podle nichž rozhodl. Je sice pravdou, že správní orgán I. stupně mohl ve výroku svého rozhodnutí uvést, že žádost žalobce zamítl podle ust. § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odpovídá výše uvedeným skutkovým důvodům a zároveň v sobě zahrnuje i konkrétní procesní postup, neznamená to však, že by takové znění výroku bylo jediné možné, resp. že by ostatní varianty znění výroku způsobovaly nezákonnost správního rozhodnutí (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, dostupný na www.nssoud.cz).

15. Dále se soud zabýval námitkou nesprávného právního posouzení otázky, zda je žalobce rodinným příslušníkem občana Evropské unie dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce správní orgány postupovaly nesprávně, když mu vytýkaly, že nežije se svou dcerou ve společné domácnosti. Správní orgány měly dle žalobce naopak přihlídnout k novelizaci předmětného ustanovení a zohlednit skutečnou péči o nezletilou. Této námitce soud nepřisvědčil.
16. Dle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění do 17. 12. 2015, rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti.
17. Podstata argumentace žalobce spočívá v jeho domněnce, že na projednávaný případ měly správní orgány aplikovat znění ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které zohledňuje skutečnou péči rodiče o občana Evropské unie, s tímto názorem se však soud neztotožňuje. Znění ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kterého se žalobce dovolává, tj. znění podle kterého se za rodinného příslušníka občana Evropské unie považuje rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje, bylo přijato zákonem č. 314/2015 Sb., a to s účinností od 18. 12. 2015. Součástí citovaného novelizačního zákona jsou dále přechodná ustanovení, která v bodu 1 stanoví, že: *„Řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“* V daném případě tedy zákonodárce jasně deklaroval, že změny provedené uvedeným zákonem, a tedy i změna v posuzování statutu rodinného příslušníka občana Evropské unie, začnou platit až pro řízení zahájená po nabytí účinnosti této novely, tj. od 18. 12. 2015. Vzhledem k tomu, že žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu již dne 31. 8. 2015, byla ze strany správních orgánů správně aplikována právní úprava zákona o pobytu cizinců ve znění do 17. 12. 2015.
18. K námitce žalobce, že správní orgány nehledaly spravedlivé řešení a postupovaly toliko formalisticky, když situaci žalobce nehodnotily s přihlédnutím k novelizovanému znění ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že předmětná novelizace zpřísnila posuzování splnění podmínek pro přiznání statutu rodinného příslušníka Evropské unie, když nově je po takové osobě požadována skutečná péče o svého potomka namísto pouhého prokázání skutečnosti, že jej vyživuje a žije s ním ve společné domácnosti. Lze si totiž jen obtížně představit, že by rodič o svého zpravidla nezletilého potomka „skutečně pečoval“, ale současně by jej nevyživoval nebo s ním nesdílel domácnost. Novelizované znění tedy především akcentuje péči rodiče o potomka v materiálním smyslu a klade tak na osobu prohlašující o sobě, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu uvedeného ustanovení, vyšší nároky. Ani v tomto ohledu proto nelze shledat, že správní orgány jednaly přepjatě formalisticky, když věc posoudily dle znění zákona o pobytu cizinců ke dni podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu a nikoliv dle znění účinného od 18. 12. 2015.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. V dalším žalobním bodě žalobce namítal, že se správní orgány v rozporu se zásadou přiměřenosti nedostatečně zabývaly zásahem rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce. Tato námitka není důvodná.
20. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
21. Dle čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“), platí, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
22. Na úvod soud konstatuje, že judikatura ohledně otázky posuzování přiměřenosti rozhodnutí procházela v minulosti určitým vývojem. V rozsudku ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 230/2018-36 (dostupném na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud uvedl, že „*zatímco u zrušení povolení k pobytu či u správního vyhoštění zákon výslovně ve většině případů požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, u zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění zákon takový požadavek nestanoví, vyjma některých důvodů. [...] Povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života nelze dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců, [...] dané ustanovení pouze upřesňuje hlediska, jimiž se má správní orgán při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zabývat, rozhodně z něj nevyplývá, že by se přiměřenost měla posuzovat u každého rozhodnutí vydaného podle zákona o pobytu cizinců. Článek 8 Úmluvy zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. [...], [v] obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení či o vyhoštění.*“
23. V aktuální judikatuře Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39) také konstatoval, že „*...článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, čj. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn., že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představitelnosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. Soud k závěru, že se nejedná v případě žalobce o nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, vedly následující okolnosti případu a vážní tvrzení žalobce v průběhu správního řízení.
25. Především je třeba zdůraznit, že v daném případě se nejedná o zrušení pobytového oprávnění žalobce, ale o jeho neudělení. Žalobce tedy požaduje nikoliv to, aby žalobou napadeným rozhodnutím nebylo zasahováno do stávajících poměrů, ale žádá, aby rozhodnutí bylo příznivé a jeho stávající poměry zlepšilo. V takovém případě však nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy zamítavým rozhodnutím může být jen skutečně velmi výjimečný. Úmluva totiž primárně chrání jednotlivce před zásahy do jeho práv a svobod ze strany státní moci a nezaručuje mu udělení práva pobytu na území.
26. Otázka řešená v daném případě, tedy, zda lze považovat žalobce za rodinného příslušníka občana EU, úzce souvisí s intenzitou jeho rodinného života na území České republiky. Ve správním řízení bylo zjištěno pouze sporadické soužití žalobce s nezletilou dcerou, o kterou se stará její babička L. L., která jí má rovněž svěřenu do péče. Ve sdělení magistrátu ze dne 30. 10. 2015 je dokonce uvedeno, že žalobce pouze dceru pravidelně navštěvuje. Dále žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že od 3. 11. 2015 bude žít společně s dcerou a její matkou v pronajatém bytě, avšak do vydání žalobou napadeného rozhodnutí v květnu 2017 nic v tomto směru nedoložil. Intenzitu rodinného života žalobce na území České republiky za zjištěného skutkového stavu nelze považovat za silnou. V daném případě tedy soud neshledal natolik výjimečné okolnosti případu, aby aktivovaly přímou aplikaci čl. 8 Úmluvy.
27. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. prosince 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)